

[Finansministeren.]

at få det sat på plads i den rette økonomiske sammenhæng. Det, der foreligger, er, at kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomani i sin i sommer afgivne redegørelse har anbefalet iværksættelse af en række akutte foranstaltninger. Udgifterne hertil er af de respektive ministerier opgjort til 5,3 mill. kr. i indeværende finansår og til ca. 5,6 mill. kr. i hvert af de følgende finansår. Heraf udgør socialministeriets andel 2,4 mill. kr. i år og 2,8 mill. kr. i de følgende finansår. Disse forslag har fået en positiv modtagelse i regeringen, idet der er truffet principiel beslutning om foranstaltningernes gennemførelse inden for budgetrammerne.

Regeringens økonomiudvalg og dermed også jeg har indtaget det standpunkt, som jeg har begrundet her, at budgetrammerne skal fastholdes. Dette indebærer, at de 2,4 mill. kr. til narkotikaforanstaltninger, der vedrører socialministeren, skal søges indpasset i socialministerens samlede budget, men ikke nødvendigvis i børne- og ungdomsforsorgens budget. Det samlede sociale budget er i år på ca. 7.000 mill. kr., og de følgende 4 finansår må det forventes at ligge på mellem 10.000 mill. kr. og 12.000 mill. kr. Det svarer omtrentlig til $\frac{1}{3}$ af det samlede statsbudget. Selv om langt den største del af socialministeriets budget er løvbundne udgifter, er der dog for ministeriet dispositionsmulighed inden for 1.200 mill. kr., og deraf er mere end 100 mill. kr. i indeværende finansår til disposition til aktivitetsudvidelser.

På denne baggrund forekommer det i hvert tilfælde ikke mig urimeligt i første omgang at søge en merudgift på 2,4 mill. kr. afholdt inden for hele dette store budgetområde, og det er da også det, økonomiudvalget har besluttet.

Hr. Per Hækkerup var endvidere betænkelig ved, at kommunerne i højere grad end hidtil selv skal finansiere deres udgifter. Han nævnte, at nogle kommuner i forvejen har beskatningsprocenter på over 20, og han påstod, at kommuneskatten er proportional, hvilket efter hans udtalelse betyder, at det bliver de mindre og mindste indtægter, der bliver hårdest ramt. Det sidste kan ikke være rigtigt. Forinden kommuneskatten beregnes, nedsættes indtægten med et skattefrit personfradrag. I øjeblikket

drejer det sig i de fleste kommuner om 6.000 kr. for et ægtepar. Dette faste fradrag betyder en mærkbar lettelse af kommuneskatten netop for skatteydere med små indtægter. Hertil kommer, at det faste fradrag forhøjes fra 1. januar 1970 ved overgangen til kildeskatten. De 6.000 kr. for et ægtepar stiger til 2 gange 5.000 kr. eller til i alt 10.000 kr., hvis ægteparret er sambeskattet. Det bevirker, at mange skatteydere med små indtægter får nedsat deres kommuneskat, og at den helt bortfalder for skatteydere, der i dag ligger over den kommunale bundgrænse, men i fremtiden ligger under denne.

Denne omlægning af kommuneskatten til fordel for skatteydere med lave indtægter medfører samtidig, at de kommunale beskatningsprocenter bliver noget højere, end de ellers ville være blevet. Denne tendens vil nok gøre sig særlig stærkt gældende i en række kommuner, hvor beboernes indtægter er forholdsvis lave, hvor man f. eks. har mange folkepensionister og de kommunale beskatningsprocenter traditionelt er ret høje. Men også i disse kommuner vil forhøjelsen af personfradragene holde skatteydere med lave indtægter skadesløse.

Hr. Per Hækkerup omtalte i denne forbindelse også den kompensation til folkepensionister, invalidepensionister og andre, der gennemførtes i foråret, i anledning af at disse grupper ved overgangen til kildeskattesystemet mister visse skattemæssige fordele, de gamle såkaldte nedslagsregler. Hr. Per Hækkerup nævnte, at disse kompensationer er fastsat på basis af en kommunal udskrivningsprocent på 15, og at dette vil give for lave kompensationsbeløb.

I de beregninger, hr. Per Hækkerup henviser til, er der for hele landet regnet med, at udskrivningsprocenten for kommuneskat og kirkelige afgifter under ét andrager 15,9, altså tæt ved 16 pct. Da kompensationerne skal udbetales med samme beløb i alle landets kommuner, vil beløbene i nogle kommuner blive lidt for store og i andre kommuner lidt for små. Det afgørende må være, om niveauet for disse kompensationer er rimeligt. Det tvivler hr. Per Hækkerup på. Imidlertid foreligger der endnu ingen samlet opgørelse over kommunernes udskrivningsprocenter for 1970. Jeg kan derfor i dag kun sige, at jeg er tilbøjelig til at tro,